

## Neposloucháš mě

Katka Toncarová

*Na stole plném nepořádku se ve váze pyšně vypíná kytice. Lucie kytici vyfotí a zveřejní ji na svém instagramovém profilu. Chvilku uklízí nepořádek, než se místností rozezní vyzváněcí tón jejího telefonu: Crrr!*

**LUCIE** (*překvapeně se dívá na telefon, pak přijme hovor*): Ano? Ahoj.

**MARTIN**: Ahoj, Luci, dlouho jsme si už nepopovídali.

**LUCIE** (*nesměle*): Jo jo, to je pravda.

**MARTIN** (*hravě*): Tak povídej, přeháněj. Viděl jsem ty kytiky, co sis před chvílí dala na Instáč. Od koho jsi je dostala? Už máš nové nápadníky?

**LUCIE**: Ale prosím tě. (*Zasměje se.*)

**MARTIN** (*s posměchem*): Nechceš se o to se mnou podělit? Už sis někoho našla, vid'?

**LUCIE**: Proč mi vlastně vůbec voláš?

**MARTIN**: Na tom teď nesejde. Odpovídat na otázku otázkou je nezdvořilý.

**LUCIE**: Co teda chceš? Chceš se snad bavit o mých nových známostech?

**MARTIN**: No jasně, vždyť... vždyť ještě neuplynul ani půlrok od toho, co jsme se viděli naposled, a už si hledáš někoho nového, jo?

**LUCIE**: No tak, nechci to tu teď rozebírat.

**MARTIN**: Ale já ano. Věřil jsem, nebo jsem spíš doufal, že stále myslíš na mě.

**LUCIE** (*je zaskočena*): Cože?

**MARTIN**: Ne, nic... ah, zapomeň na to. (*Nesměle, po chvíli ticha.*) Hele a nechtěla bys někdy zajít třeba na kafe?

**LUCIE**: Jak to myslíš?

**MARTIN**: Zase se víc sblížit, povědět si, co se stalo nového a tak.

**LUCIE** (*zastírá*): Hele, promiň, asi spíš ne. Mám zrovna plno práce a nevím, kam dřív. Vlastně jsem teď taky trochu nemocná. Nechci tě nakazit. Moc mě to mrzí, ale... spíš to nevyjde. (*Falešně zakašle.*) Je to opravdu škoda.

**MARTIN**: Já poznám, když lžeš. Na to tě znám až moc dobře.

**LUCIE** (*znovu falešně zakašle*): Ne, tak to není. Nemám ani moc času, zrovna mě má navštívit mamka.

**MARTIN**: No tak, já vím, že čas máš. Tak proč se nechceš zase vidět?

**LUCIE** (*lehce provinile*): Mám toho teď sama dost. Náš vztah je pro mě už minulostí... Nechybí mi.

**MARTIN:** Cože? Jak tohle můžeš vůbec říct? Vždyť my jsme byli skvělej pár. Perfektní pro toho druhýho. Copak si na mě už ani nevzpomeneš?

**LUCIE** (*zamyšleně*): No ano, vzpomenu, ale není to nic pozitivního...

**MARTIN:** O čem to prosím tebe mluvíš?

**LUCIE** (*třesoucím se hlasem*): Kdybys mi předtím neubližoval, měla bych aspoň chuť s tebou mluvit. Jak můžeš znít tak klidně po tom, cos mi udělal?

**MARTIN** (*po chvíli ticha*): O tom se bavit nechci. Víím, jak je strašné to, co jsem ti provedl. Vyčítám si to. Každý den. Vyčítám si, že jsem se k tobě choval takhle. Jenže to je už minulost. Já už nejsem on. On byl monstrum. Rozumíš?

**LUCIE:** Že ti mám rozumět? Vžij se ty do mě! Představ si, že se tě někdo takhle dotýká, když...

**MARTIN** (*naštvaně*): Přestaň! To už nejsem já, chápeš? Já bych ti to přece nikdy neudělal. Nenávidím se za to všechno a nikdy si to nepřestanu vyčítat. Dřív to bylo tak... tak dokonalé. Poslední měsíce nemyslím na nic jiného. Přemýšlím jen o tobě. Nemůžu spát a nemůžu jíst. Miluju tě! Nesnáším se za to, že jsem to celé zničil, ale dej mi prosím ještě jednu šanci. Prosím věř mi, teď už jsem někdo jiný.

**LUCIE:** Tak proč jsi to dělal? Vždyť jsi to věděl. Věděl jsi, že já jsem nechtěla. Proč tě to nezastavilo? (*Propuká v pláč.*) Prosila jsem, ale ty... ty jsi stejně pokračoval.

**MARTIN:** Znovu opakuju, že už se o tom s tebou bavit nechci. Já si v tu chvíli neuvědomoval, co dělám. To jsem nebyl já. Proč nemůžeme prostě navázat na to, kde jsme před Tím skončili?

**LUCIE:** Protože já se přes to přenést nedokážu! Nedokážu se o tom prostě nebavit. (*Zhluboka se nadechuje.*) Kdykoliv vidím svůj odraz v zrcadle, cítím tvoje ruce na mém těle. Cítím je, jak se sunou nahoru po mých stehnech.

**MARTIN** (*vykřikne*): Stop! Proč pořád chceš, abych na to vzpomínal? Víš, jak moc si to vyčítám a jak toho lituju. Chceš snad, abych se nenáviděl ještě víc? Nestačí ti, když slyšíš, jak kvůli tomu trpím?

**LUCIE:** Já chci vědět, proč jsi mi to udělal. Můžeš mi tvrdit, jak moc toho lituješ, ale minulost to nezmění. A nezmění to ani to, co všechno jsem si z toho odnesla. Každý kus mého těla, kterého ses kdy dotknul, je mi odporný. Jsem znechucená sama sebou.

**MARTIN:** Proč nedokážeš pochopit, že už jsem někdo jiný? Já bych ti to nikdy neudělal. Už nejsem tou zrůdou, kterou jsem byl! Nechci o tom už ani slyšet, kvůli tobě se teď ještě víc hnusím sám sobě. To snad chceš?

**LUCIE:** Já potřebovala omluvu, konec toho trápení! Kdykoliv se mě někdo dotkne, nedokážu nemyslet na tebe. Na tvé ruce, které kloužou dolů po mých bocích a poté ještě níž a...

*Z druhé strany telefonátu se ozývá tón ukončeného hovoru. Lucie propuká v hysterický pláč. Její roztřesená ruka upustí telefon na stůl vedle vázy s květinami, zahradnických nůžek a květináčů ve slevě.*